

Evenimentul Zilei, Miercuri, 15 decembrie 2010

SENATUL EVZ: Mistere, vendete, trădări: despre Iliescu și Ceaușescu

Autor : Vladimir Tismăneanu

Ion Iliescu devine nervos de două ori pe an: în iunie și în decembrie. A vrut cumva "emanatul" Ion Iliescu să-l grațieze pe Ceaușescu, să-l mențină în viață pe fostul său mentor și protector?

Ori, mai degrabă, a fost el adevăratul autor (din umbră) al dublei execuții din 25 decembrie 1989? Cum și de către cine a fost numit "Tribunalul Excepțional"? De ce a fost executat nu doar tiranul sociopat, dar și soția sa (nu mai puțin deranjată psihic)? A fost, de fapt, Elena Ceaușescu condamnată împreună cu soțul ei? Iar dacă nu, cum putem numi împușcarea ei? Asasinat? A fost vorba de decizii pripite, impuse de Silviu Brucan (cum a sugerat, nu o dată, Virgil Măgureanu)? Ce rol a avut Victor ("Victoriaș, ai grijă de copii") Stănculescu? De unde, din ce tenebre a apărut geologul misticoid Gelu Voican-Voiculescu, care au fost legăturile sale cu Securitatea? Cum de i s-a încredințat supravegherea execuției lui Nicolae și a Elenei Ceaușescu? Cum se face că soții Ceaușescu n-au întrebat măcar o singură dată de soarta copiilor lor? Ori, dacă au întrebat, cum se face că aceste detalii s-au pierdut fără urmă?

Militant comunist vreme de decenii și ideolog leninist prin vocație, Ion Iliescu era de acum uns șef suprem, avea un control de nimeni contestat asupra aparatului militar și a celui de Securitate (integrat rapid în cel militar). Ajunsesse acolo unde a visat să ajungă, de-a lungul atâtor ani când se prefăcuse că-l admira pe "genialul conducător". Câtă fiere se va fi strâns în el, câtă obidă, câtă invidie. Să stai blocat atâta vreme "dans la réserve de la République", să înghiți în sec, să disimulezi continuu, să te resemnezi cu poziții tot mai puțin vizibile în timp ce diverșii Dăscălescu, Andrei, Bobu, Postelnicu și Dincă, diversele Gâdea, Nae și Găinușe prosperă sub ochii tăi.

Muntele de ambiție numit Ion Iliescu este cel care ar putea lămuri misterul teroriștilor, deși mă îndoiesc că o va face vreodată. Îl privește direct și nu-i convine să spună ce s-a petrecut de fapt. În dialogul purtat cu Ion Iliescu în 2003 (publicat la Editura Enciclopedică, în 2004) am încercat să clarific aceste elemente. N-am reușit: omul se fofilează cu abilitate de felină, se ferește de întrebările directe, parează cu măiestrie de versat propagandist. L-am întrebat dacă știa cine era Corneliu Coposu. Mi-a răspuns că nu auzise de acesta până la data de 22 decembrie 1989. Evident, nu spunea adevărul.

Corneliu Coposu era un nume știut în lumea din care făcea parte Iliescu. Se vorbea de multe ori despre el la Radio Europa Liberă. Noii potentăți se temeau de resurrecția partidelor istorice, îl priveau pe Corneliu Coposu cu teamă, cu mefiență. Ca și precursorii lor, Dej, Ana Pauker, Bodnăraș, Maurer, Ceaușescu, membrii echipei Iliescu sufereau de un mistuitor complex: cel al deficitului acut de legitimitate. Lichidarea lui Nicolae Ceaușescu era garanția de care avea nevoie noua putere atunci când se prezenta drept "emanația revoluției". Sângele perechii dictatoriale consfințea o uzurpare (a Revoluției), o impostură (a pluralismului) și o nouă mitologie, a liderului salvator.

În parametrii schimbărilor de tip gorbaciovist, în perioada de după 1985, Iliescu reprezenta o versiune mai puțin irațională a sistemului. În acest sens, era pomenit adeseori drept un posibil succesori, un "reper" (evident nu moral, ci mai degrabă psihologic). Multă lume spera că, odată ajuns să-l înlocuiască pe Ceaușescu, va renunța la elementele cele mai scandaloase, absurde și represive ale dictaturii. Era limpede că schimbarea nu putea veni din interiorul unei clici tot mai înspăimântate, tot mai panicată, incapabilă să acționeze în vreun fel, total controlată de Ceaușescu. Vag marginalizat, neimplicat direct în catastrofa ultimilor ani ai dictaturii, Iliescu părea șansa de a reforma sistemul.

El a dorit, de fapt, o perestroika à la roumaine. Era prea târziu și prea puțin, muriseră peste 1.000 de oameni. Asemeni unui Egon Krenz în fosta RDG ori unui Petar Mladenov în Bulgaria, Iliescu aparținea el însuși unui timp istoric revolut. Nu a fost sub nicio formă echivalentul românesc al unui Imre Nagy ori Alexander Dubcek. Devotat tradiției bolșevice, Ion Iliescu a declarat în acele luni că pluralismul politic era un concept anacronic.

Inspirat de Silviu Brucan, N.S. Dumitru și de Dan Marțian, cu sprijinul direct al unor Măgureanu, Roman, Voican-Voiculescu și Chițac, a transformat FSN în partid, a organizat fraude semantice, ofensive propagandistic-calomnioase și acțiunile terorist-polițienești care au culminat în Mineriada din 13-15 iunie 1990. Ca parte a unui bilanț biografic, se poate spune că Ion Iliescu este omul fără regrete, fără deziluzii, fără capacitatea căinței. Dacă ar fi să formulez sintetic destinul politic al lui Iliescu, aș spune: "Un leninist impenitent".

<http://www.evz.ro/detalii/stiri/senatul-evz-mistere-vendete-tradari-despre-iliescu-si-ceausescu-915721.html>